9/5/2014

సాధన ఎచ్చటైన సాధ్యమే

అఖిల భారత పత్రిక

మే 2014

9/5/2014

విషయసూచిక

గమనిక

మార్చి 2014 'అఖిల' సంచికలో కవరు పేజీ మీద "క్రియోన్ముఖ ఆధ్యాత్మికత" అని ఉండాలి. కాని అచ్చు పొరపాటులో 'త్రియోన్ముఖ ఆధ్యాత్మికత' అని పడింది. కావున సవరించుకోవలసినదిగా ప్రార్థన.

సంపాదకుడు

యోగమంటే ఏమిటి?

సకల మానవాళినీ తనలో వహించిన ఆ భగవంతునితో మనలో నున్న మానవీయత సంస్పర్శను కలిగించుకోవడమే యోగము. ఇంకా పరిమిత మానవత నిరవధిక దైవత్వంతోనూ, ఇప్పటికే కొంత పరిణతి చెందుతున్న అపరిపూర్ణ మానవీయత సాధించతగ్గ పరిపూర్ణత ఏదైతే ఇంతవరకూ సిద్ధించలేదో, దానితో అనుబంధం పెట్టుకోవడమే యోగము.

(CWSA 12:333)

*

పరిపూర్ణత్వమంటే యోగపరిభాషలో నిరీశ్వర నిమ్నప్రకృతిలో నుంచి ఉన్నత దివ్యప్రకృతిలోకి ఎదగడమేనని చెప్పవచ్చు. జ్ఞానపరంగా చెప్పాలంటే అంధకార మయమై భగ్నమొందిన మన నిమ్నప్రకృతిని తొలగించివేసి ఉన్నతతర వ్యక్తిత్వ స్థితిలోకి అడుగిడటం, ప్రకృతి మీదనే ఆధారపడటం, లేదా మన అపరిపూర్ణ స్థితిని సంపూర్ణ తేజోమయ ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తిత్వంగా రూపాంతరీకరించడమైనా కావచ్చు.

*

యోగమంటే ద్వంద్వాల నుండి విముక్తి పొందడమే. యోగికి సమదృష్టి ఉంటుంది కాబట్టి సుఖదుఃఖాలు, కోపతాపాలు, మమతాద్వేషాలు, ఇష్టాయిష్టాలు మొదలైన ద్వంద్వాలకు బద్ధులు కారు. సుఖము వల్లకానీ, దుఃఖము వల్లకానీ, కష్టనష్టాల వల్ల కానీ క్రుంగిపోరు. వారు దైహిక బంధాలకు అతీతంగా ఉంటారు. ఎందువల్లనంటే ఏ మానవుని వలనా సుఖాన్నికానీ, దుఃఖాన్నికానీ పొందరు; వారి బలానికీ, ఆనందానికీ, సంతోషానికీ మూలాలు వారి వద్దనే ఉంటాయి.

*

యోగమంటే ఐక్యత. యోగానికి పరాకాష్ఠ ఆత్మ పరమాత్మలో ఐక్యం కావడము. ప్రస్తుత మానవ ప్రకృతిని శాశ్వతమైన పరమ దైవప్రకృతిలో ఐక్యం గావించడమూ.

ఐక్యత పెరుగుతున్నకొద్దీ యోగము ఉత్కృష్టమవుతుంది. ఐక్యత ఎంత సంపూర్ణంగా ఉంటే యోగం అంతగా సంపూర్ణమవుతుంది.

*

యోగమంటే కేవలం భావజాలం కాదు. అది ఒక అంతర్గతమైన ఆధ్యాత్మిక అనుభవము.

ఏవో కొన్ని మతవిశ్వాసాలకుగానీ, ఆధ్యాత్మికభావాల పట్లగానీ ఆకర్షితులైనంత మాత్రాన ఏ విధమైన ఫలసిద్ధి కలుగదు. యోగమంటే చైతన్యస్థితిలో మార్పు. కేవలం మానసికమైన కార్యక్రమాలేవీ కూడా చైతన్యాన్ని మార్చలేవు; అవి మనసులో మాత్రం కొంచెం మార్పు తేగలవు.

*

యోగలక్ష్యము చైతన్యంలో మార్పు; తద్వారా ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానాన్ని ఆధ్యాత్మికానుభవాన్నీ పొంది చివరకు భగవంతునిలో ఐక్యం కావడము.

*

ఆ పరమ పురుషుని గురించి విభిన్న మైన భావన లున్నాయి. ప్రతి ఒక్క భావన ఒక్కొక్క ప్రత్యేక సంప్రదాయనికి చెంది ఉంటుంది, దేని ప్రత్యేక సిద్ధాంతాలు, ప్రత్యేక నియమాలు దాని కుంటాయి. అయితే అవన్నీ కూడా పాక్షికమైన అసంపూర్ణ వ్యవస్థలే; వాటి సిద్ధాంతాల వరకూ అవి పూర్తిగా ఉన్నప్పటికీ అవి మానవ జీవితాన్నీ, ప్రకృతినీ పూర్తిగా స్పృశించవు. అవి మనిషిని ప్రాపంచిక జీవితానికి దూరం చేస్తాయి కాబట్టి జీవితంపై విరక్తి చెంది చిదానందస్థితిని అన్వేషించే ఏ కొద్దిమందికో ఉపయోగంగా ఉంటాయి. స్థూలంగా మానవాళికి ఇటువంటి యోగవిధానాలు ఏ రకమైన సందేశాన్నీ ఈయలేవు. సంపూర్ణ యోగమంటే ప్రపంచంలో అంతటా భగవంతుని దర్శిస్తూ, సకల మానవాళినీ సమదృష్టితో పరికించేదిగా ఉండాలి. ఇంకా జీవితాన్ని ఉనికిని దివ్య చైతన్యంతో నింపుతూ మానవుని వ్యక్తిత్వాన్ని ఉత్కృష్టపరచడమేకాక మానవజాతి నంతటినీ పరిపూర్ణత దిశగా నడిపించడము. అదే పరిపూర్ణ యోగము.

(*CWSA* 12: 334-35) శ్రీఅరవిందులు

*

నీ భవిష్యత్తు విషయమై నీవు పూర్తి చైతన్యవంతుడివి కావడానికి యోగము నీకు సహాయం చేస్తుంది. అంటే ఈ విశ్వంలో నీ ప్రయోజనమేమిటో తెలియజేస్తుంది. ఈ వర్తమానంలోనే గాక భూతకాలంలో ఏమై ఉన్నదో, భవిష్యత్తులో ఏమి కానుందో కూడా తెలియజేస్తుంది.

(CWM 6:448) శ్రీమాత

అనువాదము: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి

పూర్ణయోగం

ఇది అస్తిత్వమును పరివర్తనమును చేసే యోగం, కేవలం అంతరంగ పరమాత్మను లేక ఆ దైవాన్ని మాత్రమే సిద్ధించుకోగలిగే యోగం కాదు. అయినప్పటికీ ఆ రకమైన సిద్ధి దీనికి ప్రాథమికంగా ప్రాతిపదిక. అది లేకపోతే ఏ పరివర్తనం సాధ్యం కాదు. ఈ పరివర్తనలో నాలుగు ప్రాథమిక అంశాలున్నాయి, చైత్యోన్మీలనం, అతీంద్రియ మార్గం గుండా పయనించడం, ఆధ్యాత్మిక విమోచన, అతిమానస పరిపూర్ణత. ఈ నాలుగింటిలో దేనినైనా సాధించలేని పక్షంలో, ఈ యోగం అసంపూర్ణమైనదవుతుంది.

(CWSA 12:368)

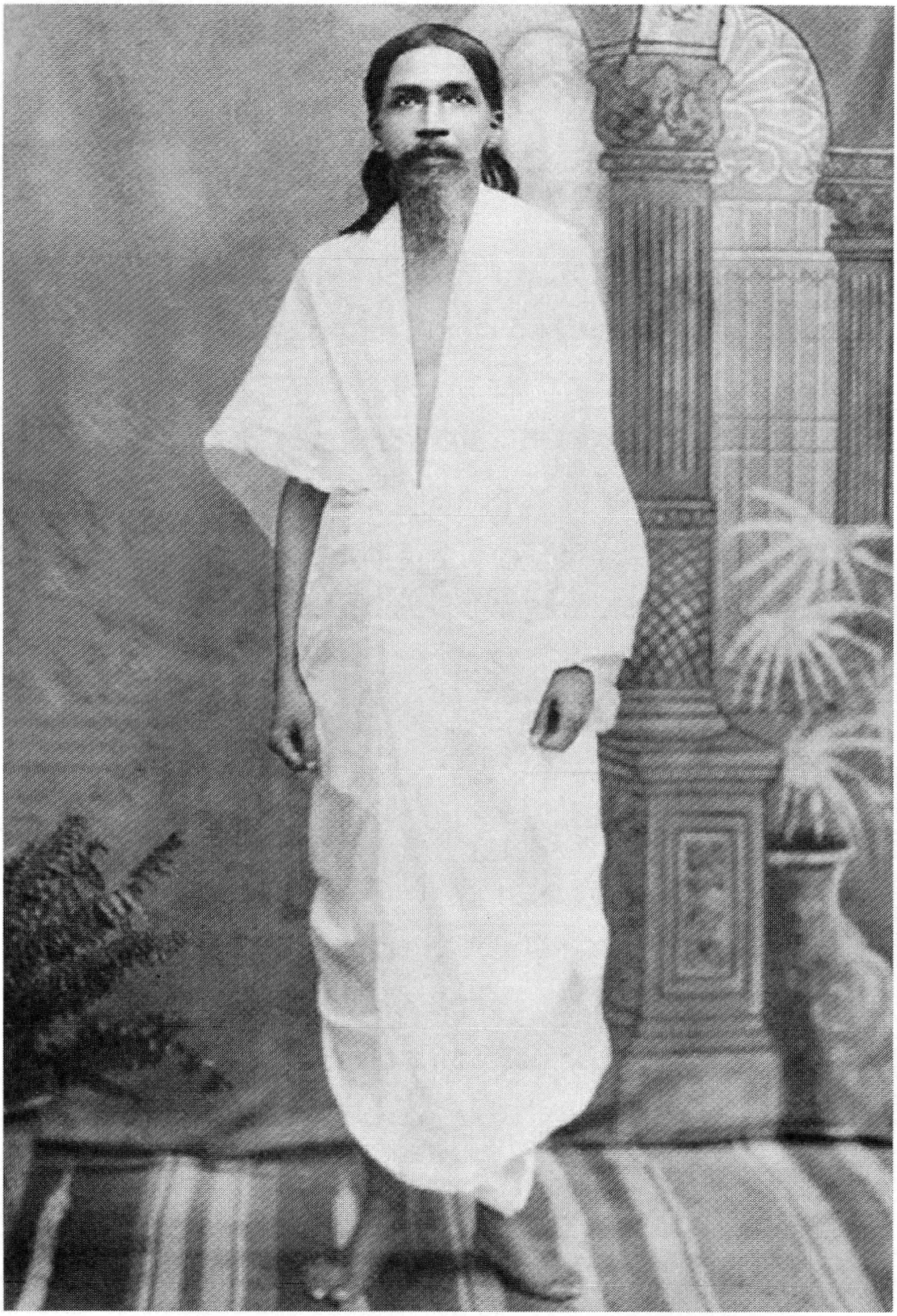
*

మన యోగం పరివర్తన యోగం, కాని అది మొత్తం చైతన్యాన్ని పైన శిఖరాగ్ర స్థాయి నుంచి కిందికి అట్టడుగు స్థాయి వరకు మొత్తం ప్రకృతిని, దానిలో దాగి ఉన్న అంతరంగ భాగాల నుంచి అత్యంత సుస్పష్టమైన శారీరక గమనాల వరకు పరివర్తన చేయడం. అదేమీ నైతిక మార్పు కాదు లేక మతమార్పిడి కాదు, పూజనీయమైన ఋషిత్వం కాదు, లేక కఠోర నియమ నియంత్రణ కాదు, పవిత్రమైన పరిశుద్ధతను పొందడం లేక మనం ఎదుర్కొనవలసిన జీవన, ప్రాణ గమనాలను అణచివేయడమూ కాదు, లేక భౌతికతకు ఘనతను కల్పించడం కాదు, లేక బలవంతంగా నిగ్రహించడం లేక తిరస్కరించడం కాదు. మేము ఊహించేది తక్కువ స్థాయి నుంచి గొప్ప స్థాయికి, నిమ్నత్వం నుండి అధికమైన ఉన్నతికి, ఉపరితలం నుంచి లోతైన గాఢ చైతన్యంలోకి మార్పు — వాస్తవానికి అది సాధ్యమైనంత విస్తారతకు, మహోన్నత స్థితికి, అత్యంత గాఢతకు చేరడం, పూర్తిగా మార్పు నొందడం, సమస్త అస్తిత్వం దానిలోని మూలపదార్థంతో, రాశితో, ప్రతి సూక్ష్మ అంశ వివరణతో ఇప్పటి వరకు సాక్షాత్కరించుకోని దివ్యప్రకృతి ఉనికిలోకి మౌలికంగా పునర్నిర్మాణం జరగడం

(CWSA 12: 371)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

విధి అని పిలువబడే అరాచకతపు చిక్కు పరిస్థితిలో నైనా, మృత్యువు, పతనమనే తీవ్రబాధలో నైనా బారగా సాచి ఉంచిన ప్రభు హస్తం మన జీవితాల మీద ఉన్న అనుభూతి కలుగుతుంది.

(Savitri ,CWSA 33:59) శ్రీఅరవిందులు

పూర్ణయోగ లక్ష్యం

మన యోగలక్ష్యం ఆత్మ-పరిపూర్ణత, ఆత్మ-పరిత్యాగం కాదు. యోగి అనుసరించ డానికి రెండు మార్గాలు నిర్దేశించబడ్డాయి:

1. విశ్వం నుంచి ఉపసంహరణ
2. విశ్వంలో పరిపూర్ణత

మొదటిది కఠోర నియమపాలన ద్వారా సంప్రాప్తిస్తుంది. రెండవది తపస్సువల్ల సిద్ధిస్తుంది.

మొదటిది ఉనికిలోని పరమేశ్వరుని కోల్పోయినందువల్ల సాధ్యమౌతుంది. రెండవది ఉనికిలోని పరమేశ్వరుని మనం సుసంపన్నం చేయడం మూలంగా సిద్ధిస్తుంది.

మనది పరిపూర్ణతా పథమగు గాక, కాని పరిత్యజించేది కాకుండు గాక; మన లక్ష్యం యుద్ధంలో గెలుపగు గాక, కాని సమస్త సంఘర్షణల నుంచి తప్పించుకుని పారిపోయేది కాకుండు గాక....

భగవంతుడు మహామాయ ద్వారా తనలో విశ్వాన్ని సృష్టించాడు; కాని మహా మాయకు వేదార్థం భ్రాంతి కాదు, అది వివేకం, జ్ఞానం, సమర్థత, చైతన్యంలో విస్తృతమవటం, 'ప్రజ్ఞాప్రశ్రితపురాని'. సర్వశక్తివంతమైన మహా వివేకం విశ్వాన్ని సృజించింది, అదేమీ ఏదో ఒక అనంతస్వాప్నికుని వ్యవస్థీకృత దోషం కాదు; అది సర్వజ్ఞుని ఆధిపత్యశక్తి, అభివ్యక్తత లేక ఆ ఆధిపత్య శక్తి తనంతట తాను తనలో దానిని నిగూఢంగా దాచి ఉంచినది లేక దాని స్వయం ఆనందం. అది, స్వతంత్రుడైన, నిరపేక్ష బ్రహ్మ మీద స్వయంగా ఆయనదైన అజ్ఞానం విధించిన నిర్బంధం కాదు...

ఈ విశ్వం భగవంతుని అస్తిత్వంలోని ఆతని సొంత కదలిక; మనం ఆయన కదలిక ప్రక్రియలకు మొత్తంగా, దన్నుగా నిలిచే విశ్వచైతన్య కేంద్రాలం, గ్రంధులం....

మనం భగవంతుని కదలికను ముందుకు నడిపించెదము గాక, ఆయన క్రీడను సలిపెదము గాక, ఆయన సూత్రీకరించిన దానిని సాధించెదము గాక, ఆయన సామరస్యతను అమలుపరచెదము గాక, ఆయన వ్యవస్థలో మన ద్వారా ఆయనను వ్యక్తపరచెదము గాక. ఇది మన సంతోషం, మన ఆత్మ-సుసంపన్నత...

(CWSA 12:96-97)

*

పరిపూర్ణతను సాధించి తీరాలి, సామరస్యతను సముపార్జించాలి.

అపరిపూర్ణత, పరిమితి, మృత్యువు, దుఃఖం, అజ్ఞానం, పదార్థం

అన్నీ కేవలం సూత్రంలోని మొదటి అంశాలు మాత్రమే — మనం అంతకు మించిన విశాలమైన అంశాలను సాధ్యం చేసుకునేవరకు, సూత్రసముదాయాన్ని తిరిగి వ్యాఖ్యానించుకుని సుస్పష్టంగా అర్థం చేసుకునేవరకు అది బుద్ధిగ్రాహ్యం కాదు; అవి సంగీతకారుడు తన వాద్యమును శ్రుతి చేయుటలో మొట్టమొదట సంభవించే అపశృతులు.

అపరిపూర్ణత నుంచి మనం పరిపూర్ణతను నిర్మించాలి.

పరిమితి నుంచి అనంతాన్ని కనుగొనాలి

మృత్యువు నుండి అమృతత్వాన్ని పొందాలి.

దుఃఖం నుంచి దివ్యానందాన్ని తిరిగి పొందాలి.

అజ్ఞానం నుంచి దివ్య ఆత్మ-జ్ఞానాన్ని రాబట్టాలి.

పదార్థం నుంచి పరమాత్మను బయల్పరచాలి.

ఈ విధంగా మన కోసం, మానవజాతి కోసం కృషి చేసి సాధించడం మన యోగాభ్యాస లక్ష్యం.

(CWSA 12:97)

శ్రీ అరవిందులు

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

ఏ విధంగా ప్రారంభించాలి

ఇంటి దగ్గరే నీ పనులు కొనసాగిస్తూనే సాధన చేయవచ్చు — చాలామంది ఆ విధంగానే చేస్తారు.

ప్రారంభంలో అవసరమైనవి ఏమిటంటే:

* శ్రీమాతను సాధ్యమైనంత ఎక్కువగా తలచుకోవడము.
* నియమిత ప్రకారం ప్రతిరోజూ హృదయంలో ఆమెపై కొంత సమయం కేంద్రీకరించడము.
* ఆమెను దివ్యమాతగా సాధ్యమైనంతగా భావించడము.
* ఆమె నీలోనే ఉన్న భావన పొందాలని ఆకాంక్షించడము.
* నీ పనులన్నీ ఆమెకు సమర్పించుకుంటూ —
* నీలో నుండి దారి చూపిస్తూ నీ బాధ్యత వహించవలసిందిగా ఆమెను ప్రార్థించడము.

ఈ ప్రాథమిక దశ చాలా కాలం కొనసాగవచ్చు; అయినప్పటికీ దృఢమనస్సుతో మనస్ఫూర్తిగా కొనసాగిస్తే మెల్లమెల్లగా మనఃస్థితి మారుతూ సాధకునిలో ఒక కొత్త చైతన్యం వెల్లివిరుస్తుంది, లోన ఉన్న శ్రీమాత ఉనికీ తన స్వభావంలో తన జీవితంలో ఆమె ప్రభావమూ ప్రస్ఫుటంగా తెలియడం ప్రారంభిస్తుంది. అది కాకపోతే ఆత్మసిద్ధికి దారితీయగల ఏదో ఒక ఆధ్యాత్మికానుభవమైనా కలుగవచ్చు.

(*శ్రీఅరవిందుల శతజయంతి గ్రంథము 32 నుంచి*)

*

ధ్యానమంటే ఏమిటనుకుంటున్నావు? కళ్ళు మూసుకొని మనస్సును కేంద్రీకరించడమా? అది సత్యచైతన్యాన్ని క్రిందకు ఆహ్వానించే ఒక పద్ధతి మాత్రమే. సత్యచైతన్యంతో ఏకమవటం కానీ, ఆ అవరోహణ తనలో తెలుసుకోవడమనేది కానీ అన్నిటిలోకీ ముఖ్యము. నాకు జరిగినట్లు అది సనాతన సాంప్రదాయ పద్ధతిలో కాకుండా జరిగితే మరీ మంచిది. ధ్యానం ఒక పద్ధతి మాత్రమేనని చెప్పవచ్చు. అసలైన సాధన నడుస్తున్నప్పుడు, పని చేస్తున్నప్పుడు, లేక మాట్లాడుతున్నప్పుడు కూడా జరుగుతూ ఉంటుంది.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి

సాధారణ జీవితంలో ఎదురయ్యే ఆటంకాలు

మనం నిత్యం బయట చేసే పనిలో అహం దాగుకొని వుంటుంది. తనను కనుగొనలేనంతగా దాచుకోగలిగినందుకు అది తనలో తానే సంతృప్తి పడి వుంటుంది. కాని సాధన వత్తిడి కలిగినపుడు అది తనను తాను బహిరంగ పరుచుకొనక తప్పని స్థితి యేర్పడుతుంది. అపుడు చేయవలసిందేమిటంటే దానిని తిరస్కరించి తనకు తానుగా స్వేచ్ఛను పొంది, కేవలం దైవాన్నే కర్మలక్ష్యం చేసుకోవాలి.

(CWSA 35:813)

*

మరో చేతనలో నివసించే జనంతో నిరంతర సంపర్కంలో వున్న వ్యక్తి యోగిక వాతావరణాన్ని నిలిపి వుంచుకోవడం అంత తేలికైన విషయం కాదు. బాహ్య, ఆంతరచేతనలో సంపూర్ణ పునాదిని కలిగి వున్నపుడు మాత్రమే సమస్తవిధ పరిసరాల్లోనూ అలాంటి వాతావరణం పూర్తిగా నిలిపి వుంచుకోగలుగుతాడు.

(CWSA 35:812)

*

కోపం, కోరిక, పేరాశ, స్త్రీ వ్యామోహం వగైరా ప్రాణిక కదలికలు సాధారణ జీవితంలో సహజమనీ, ఆమోదయోగ్యమైనవనీ, న్యాయసమ్మతమైనవనీ, మానవస్వభావంలో భాగమేననీ ప్రజలు ఆమోదిస్తారు. సమాజం వాటికి ఊతమివ్వనంత మేరకు లేదా వాటిని ఏ మేరకు కొన్ని నిర్ణీత పరిమితులలో లేదా ఒక సమంజసమైన కట్టుబాటుకు లేదా పరిమాణానికి పరిమితం చేసి అదుపులో వుంచుకొనాలని అభిలషిస్తుందో ఆ మేరకు వాటిని సాంఘిక నైతికతకు లేదా ఆచారానికీ తగినట్లు నియంత్రించాలని జనం ప్రయత్నిస్తారు.... తద్విరుద్ధంగా, వీటిని పూర్తిగా జయించాలనీ, వీటిపై పూర్తి అధికారాన్ని సాధించాలనీ ఆధ్యాత్మిక జీవన విధానాలన్నీ పట్టుబడతాయి. సాధకులలో సంఘర్షణ మరింత అధికంగా అనుభూతం గావడానికి కారణం సాధారణ మనుష్యులలో కన్నా సాధకులలో మరింత బలీయంగా ఇవి పైకి లేవడం గాదు. నియంత్రణకు పట్టుబట్టే ఆధ్యాత్మిక మనస్సుకు యెదురు తిరుగుతూ, గత జీవితంలో లాగే నూతన జీవితంలో గూడా కొనసాగాలని వాంఛించే ప్రాణిక కదలికలకు మధ్య చెలరేగే సంఘర్షణ తీవ్రతే కారణం....

సాధనలో మానసిక లేక నైతిక నియంత్రణ స్థానంలో ఆధ్యాత్మిక ప్రభుతను ప్రవేశపెట్టాలి. ఎందుచేతనంటే మానసిక నియంత్రణ పాక్షికం మాత్రమే. అది నియంత్రిస్తుంది గాని ముక్తం చేయలేదు. అలా చేయగలిగేది చైత్యపురుష తత్త్వం, ఆధ్యాత్మిక తత్త్వం మాత్రమే. ఈ విషయంలో సాధారణ ఆధ్యాత్మిక జీవితాల మధ్య ఉండే ప్రధాన భేదం యిదే.

(CWSA 28:420-21)

*

మనకు సంబంధించినంత వరకు సాధారణ జీవితం వాస్తవం, అది వున్నది, పచ్చి నిజం. కానీ ఆ జీవితం అవిద్యామయం. ఆధ్యాత్మిక దృక్కోణం నుండి చూస్తే అది అసత్యం మీద ఆధారపడి వున్నట్లు తెలుస్తుంది. కాబట్టి దాన్ని విసర్జించాలనడం తర్కబద్ధమే. లేదా మనం దానితో కొంత సంపర్కం పెట్టుకొని వుండవలసిన అవసరం వుంది, కాని అది కూడా మన పనికి అవసరమైనంత వరకే, సాధ్యమైనంత తక్కువ స్థాయిలోనే వుండాలి. అసత్యం నుండి ఆధ్యాత్మిక సత్యం లోనికి మనం మన జీవితాన్ని మరల్చాలి. అజ్ఞానమయ జీవితాన్ని ఆధ్యాత్మిక జీవనంగా మార్చాలి. మనంతట మనం దాన్ని సాధించడంలో సఫలమయ్యేంత వరకు ప్రాపంచిక అవిద్యా జీవితం నుండి విడివడి వుండడం మంచిది. లేకపోతే దాని చుట్టూ వున్న అంధకార కాసారాలలో నెమ్మదిగా పెరుగుతున్న మన ఆధ్యాత్మిక చిరుజ్యోతి మునిగిపోవచ్చు. ప్రస్తుత స్థితిలో కూడా సాధనా కృషి కష్టభూయిష్టమైనది. ఈ అవిద్యా జీవితం నుండి విడివడక పోయినట్లైతే ఆ కృషి పదింతలు కష్టభూయిష్టమౌతుంది.

(CWSA 35:813)

*

అవును, ఈ సాధనలో ఆకాంక్ష, తిరస్కృతి, అమ్మ స్మరణ, అమ్మకు సమర్పణ గావడం అనేవి ప్రధానోపాయాలు అనే విషయం పరమ సత్యం. తన స్వకీయ సాధనతో తన కొరకే అతిమానసాన్ని అన్వేషించడం అనేది శుద్ధ అవివేకం అనేది కూడా సత్యం. ఆ విషయాన్ని నేను ప్రారంభంలోనే చెప్పాను, ఈ మధ్య కూడా అదే విషయాన్ని మరీ మరీ నొక్కి చెప్పాను. పురోభివృద్ధి, అనుభవాలు వగైరాలను వాటి కోసమే వాటిని లేదా అహం కోసం కాంక్షించడం సాధకునికి సరైన వైఖరి కాదని, అవి సాధనా పర్యవసానంగా లభించేవి లేక తదనుబంధమైనవని, దైవంతో యేకం

గావడమే ప్రప్రధాన లక్ష్యంగా చేసుకోవాలనేది కూడా సత్యమే. సాధకుడు గనుక 'స్వ' కు ప్రాధాన్యత నిచ్చేవాడైతే, అహంకారికుడై వుంటే, అజ్ఞానియై వుంటే, చివరకు ధ్యానం, అంతర్దర్శనం, యోగంలో దాదాపు తక్కినదాన్నంతా కూడా దురుపయోగం చేయడం జరుగుతుంది. అంతమాత్రానికి ధ్యానం, అంతర్దర్శనాలు వగైరాలు ప్రయోజనం లేనివని గానీ, సాధనలో వాటి జోలికి పోకూడదని అర్థం కాదు.

ఒకసారి నీవు దివ్యజననిని సదా గుర్తుంచుకోగలిగిన స్థాయికి చేరుకొంటే, నీవు చేసే ప్రతి పనీ దైవం నుండే జాలువారుతుంది, కనుక నీవు చేసే పనేదైనా, దానిని పట్టించుకోవలసిన పనిలేదనేది ప్రమాదకర సిద్ధాంతము. అది వ్యక్తి స్వభావం నుండి బహిష్కరించబడి తీరవలసిన అనేక విషయాలను తిరస్కరించడానికి బదులుగా అనుమతించినట్లు అవుతుంది.

ఒక స్వేచ్ఛాజీవితం ప్రతి వానికి ప్రతి దశలోనూ మంచిదనడం కన్నా ఏ విధంగానూ ప్రతి వానికీ ప్రతి దశలోనూ ఒక విశ్రాంత బాహ్యజీవితం మంచిదని చెప్పలేం. ఏ విధమైన కట్టుబాట్లులేని ఒక స్వేచ్ఛామయ, ఉల్లాసవంతమైన నిరంతర సామాజిక జీవనం వల్ల కలిగే హాని ఏమిటంటే, అలా జీవించే వ్యక్తి, పూర్తిగా, లేదా చాలా వరకు, ఆంతరిక జీవితమంటూ లేని మామూలు, సాంసారిక జీవనం సాగించే వ్యక్తిగా అయిపోతాడు. ఆంతరిక వికాసంలేని, దైవానికి సంపూర్ణ ఆత్మార్పణ గావడాని కడ్డుపడే సర్వవిధ ప్రాణిక ఆదానప్రదానాలు ఆ జీవితంలో భాగమై పోతాయి. పూర్తిగా విశ్రాంత జీవితం వల్ల కలిగే నష్టమేమిటంటే అది అతనిని ఏకపక్ష జీవిగా, తనలో తానే మూసుకుపోయిన, బాహ్యస్మృతి లేకుండా అంతర్ముఖ ఆలోచనల్లో మునిగిపోయినవాడిగా, ప్రాపంచిక విషయాల్లో స్థిరత్వంలేని వ్యక్తిగా చేస్తుంది. దాని పర్యవసానంగా అతడు అనారోగ్యానికి, ఆత్మ విభ్రమానికి లోనయ్యే ప్రమాదముంటుంది. బాహ్యవిషయాలను ప్రక్కకు నెట్టివేయకుండా వెనుకకుతగ్గి నిలబడి వాటిని ఒక నూతన చేతనతో, నూతన దృష్టితో గమనిస్తూ, ఈ నూతన చేతన నుండి వాటిపై పనిచేస్తూ అధికాధికంగా ఆంతరంలో జీవించి ఉత్తమ మధ్యే మార్గాన్ని అనుసరించుట ఉత్తమం. ఒక చేతన నుండి మరో చేతనకు మారే ఈ ప్రక్రియలో భాగంగా బాహ్య సంబంధాలకు పూర్తిగా ఉద్వాసన చెప్పకుండా వాటిని వీలైనంత వరకు తగ్గించుకోవడం అనేది కొంతమందికి కొన్ని దశల్లో అవసరం ఉంటుంది. ఈ

విషయంలో ఒక జవదాటరాని నియమాన్ని విధించలేము.
(CWSA 32:137-38)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

శ్రీఅరవిందాశ్రమం వెలుపల సాగే సాధన

చిట్ట చివరిగా ప్రతి వ్యక్తి ఇక్కడికి వచ్చి పాండిచ్చేరి ఆశ్రమంలో చేరాలని అనుకోవడం ఒక పెద్ద పొరపాటు. శ్రీమాత ఉద్దేశ్యం అది కాదు. అదీ కాక అది భౌతికంగా కూడా సాధ్యం కాదు. సాధించవలసిన కార్యం ఒక్క పాండిచ్చేరికి మాత్రమే పరిమిత మైనది కాదు.
(CWSA 35:815)

*

ఆశ్రమానికి వెలుపల వుండి కూడా యోగసాధన చేయడం సంభవమే. ఉత్తర, దక్షిణ భారతదేశంలో ఆ విధంగా సాధన చేసేవారు చాలామంది ఉన్నారు.
(CWSA 32:106)

*

ఈ అంతరంగ సంస్పర్శ, అంతరంగ సహాయం దూరంగా ఉండి కూడా చక్కగా అందుకోవచ్చు.... ఆ విధంగా సహాయం పొందుతున్న మా అనుయాయులు కొందరు ఫ్రాన్సులో కూడా ఉన్నారు. అందులో కొంతమంది మాతో చాలా దగ్గిర ఆంతరంగిక సంబంధం స్థిరపరచుకుని వారి ఆధ్యాత్మిక సాధన, అనుభవాల్లో మా సాన్నిధ్యసహకారాల ఎరుక గలిగి సాధన చేస్తున్నారు.
(CWSA 32:107)

*

ఇక్కడ అభ్యాసం చేస్తున్న యోగం యొక్క లక్ష్యం ఒక ఉన్నత చైతన్యానికి ఎదగడం, మరే సామాన్య ఉద్దేశ్యాలు లేకుండా అదే ఉన్నత చైతన్యంలో జీవించడం. దాని అర్థం జీవితంలోను, చైతన్యంలోను మార్పు కలగడం. కాని అందరూ

వారి సామాన్య జీవితం నించి పూర్తిగా విడివడి వుండే పరిస్థితులు కలిగి ఉండరు. అందువలన వారు వారి సామాన్య జీవితాన్నే వారి ప్రాథమిక ఆధ్యాత్మిక శిక్షణలో, అనుభవానికి భూమికగా, స్వీయ శిక్షణా కేంద్రంగా భావిస్తారు. అయితే వారు దాన్ని కేవలం అనుభవానికి కేంద్రంగా భావించి, వారి జీవన విధానంలోని సామాన్య కోరికలు, అనుబంధాలు, ఆలోచనల నుండి స్వేచ్ఛను పొందాలి; లేనట్లయితే అవి వారి సాధనకు భారంగా, ఆటంకంగా మారుతాయి.

(CWSA 28:422)

*

ప్రశ్న: నేను యోగసాధన చేస్తున్నానా అన్నది నాకు అర్థం కావటం లేదు; నేను పూర్ణయోగ సాధన చేస్తున్నానని అనవచ్చా?

శ్రీమాత దిశగా మరలిన వారందరూ నా యోగాన్ని చేస్తున్నవారే. పూర్ణయోగాన్ని ఏ వ్యక్తి కూడా తానే 'చేయగలనని' అనుకోవడం గొప్ప పొరపాటు — అంటే ఈ యోగంలోని అన్ని పార్శ్వాలను స్వయంగా నిర్వహించగలగడం ఏ మానవమాత్రుడికీ సాధ్యం కాదు. ఎవరైనా చేయగలిగినది తనను తాను శ్రీమాత హస్తగతం గావించు కొని సేవాభావంతో, భక్తితో, ఆకాంక్షతో ఆమెకు తెరుచుకుని ఉండడమే. అప్పుడు శ్రీమాత ఆమె దివ్యశక్తి ప్రకాశాలతో వారిలో పనిచేసి వారు సాధన చేయడానికి తోడ్పడుతుంది. ఓ గొప్ప పూర్ణయోగి కావాలనీ, అతిమానసజీవి కావాలనీ ఆశించడం గాని, సాధనలో ఎంత ముందుకు వెళ్ళామన్న విషయం మీదే దృష్టి పెట్టడంగాని పొరపాటే. సరైన వైఖరి ఏమిటంటే సంపూర్ణంగా శ్రీమాతకు మనలను మనం భక్తితో సమర్పించుకుని, నీవు ఏమి కావాలని ఆమె కోరుతుందో అది కావాలని కోరుకోవడం. మిగిలినదంతా ఆమె నిర్ణయాన్ననుసరించి నీలో జరుగుతుంది.

(CWSA 32:151-52)

*

ప్రశ్న: ఒక విలేఖరి తన లేఖలో మీ నుంచి ఆధ్యాత్మిక దీక్ష పొందవచ్చా, అది సంభవమా అని అడుగుతున్నాడు.

ఆధ్యాత్మిక దీక్షను పొందడానికి ఒక ఔపచారిక పద్ధతి అంటూ ఏమీ లేదు, అంగీకారం చాలు.

(CWSA 35:551)

*

మంత్రదీక్ష ఇక్కడే తీసుకోవటడం అవసరమని, అందుకోసం అతను ఇక్కడికి రావాలను కొన్న నీ స్నేహితుని ఆలోచన పూర్తిగా పొరపాటు. ఈ యోగంలో ఏ మంత్రం ఇవ్వబడదు. అంతరంగ చేతనను శ్రీమాతకు తెరుచుకుని ఉంచడమే నిజమైన ప్రారంభ దీక్ష. అది ఆకాంక్ష ద్వారాను, మానసిక, ప్రాణికాలలోని అశాంతిని, అస్థిరతని తొలగించుకోవడం ద్వారా మాత్రమే పొందగలం. ఇక్కడికి రావడం అన్నది దానిని పొందడానికి మార్గం కాదు.

(CWSA 35:825)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

సరైన లౌకిక జీవన వైఖరి

లోకంలో జీవనం కొనసాగిస్తున్నప్పుడు, ఆశ్రమంలో మాదిరిగా వ్యవహరించ లేరు. ఇతరులతో కలసి మెలసి వుండాలి. కనీసం పైకి కనిపించే విధంగానైనా ఇతరులతో సాధారణ సంబంధాలున్నట్లుగా మెలగాలి. అంతఃచేతనను దైవానికి ఉన్మీలనం గావించి అందులోకి ఎదగడం ముఖ్యం. అలా చేస్తూపోతే సాధన యొక్క అంతర్గత తీవ్రతకు అనుగుణంగా, ఇతరుల వైపు మన వైఖరిలో మార్పు చోటు చేసుకుంటుంది. అన్నీ అధికాధికంగా దైవపరమైనవిగా కనిపిస్తాయి. అనుభూతులు, ఆచరణలు మొదలైన వన్నీ గత బాహ్య ప్రతిస్పందనల ప్రేరణతోగాక నీలో వృద్ధి పొందుతున్న చైతన్యంతో ప్రభావితమౌతాయి.

(CWSA 23:869)

*

సాధారణ వృత్తి వ్యాపారాలలో మునిగి, సామాన్య పరిసరాలలో జీవితం గడుపుతూ, ఆధ్యాత్మిక జీవన సరళికి తమను తాము సంసిద్ధపరచు కొనగోరేవారు అవలంభించవలసిన అత్యుత్తమ మార్గం, గీతా ప్రభోదితమగు సంపూర్ణ సమానత, సమత, నిరపేక్షతలను పాటిస్తూ, ప్రస్తుతం అపారమైన అజ్ఞానాంధకార బంధుర పరిస్థితులలో చిక్కుకొని వున్నప్పటికీ, దైవమనే వాడున్నాడని, దైవసంకల్పమే అన్నింటి

లోను పని జేస్తున్నదనే ధృఢ సంకల్పం కలిగి వుండడం. ఈ స్థితికి పైగా జీవితం అందుకోవాలని ప్రయాసపడే దివ్యతేజోమయ, దివ్యానందమయ స్థితి వుంది. ప్రతి జీవిలోను, ప్రకృతిలోను ఆ స్థితి ఏర్పడి స్థిరపడటానికి ఉత్తమమైన మార్గం ఈ ఆధ్యాత్మిక సమానతలో ఎదగడమే. అయిష్టమైన, అనంగీకారమైన విషయాల వలన తారసపడే కష్టాలను కూడా ఇది పరిష్కరిస్తుంది. అసంతుష్టినంతా ఈ సమతా స్ఫూర్తితో ఎదుర్కోవాలి.

(CWSA 23: 869)

*

సాంసారిక జీవితం అలజడి అలముకొన్న క్షేత్రం లాంటిది. సరైన మార్గంలో సంసారం గడపాలంటే జీవితాన్ని, కార్యక్రమాలను, దైవార్పితం గావించి, అంతరాత్మకు శాంతి చేకూరాలని ప్రార్థించాలి. మనస్సు ఎప్పుడైతే నిశ్చలమౌతుందో, దివ్యమాత జీవితానికి ఆసరాగా నిలుచున్నదనే భావన ధృఢపడుతుంది. అప్పుడు సర్వమూ ఆమె హస్తగతం గావించాలి.

(CWSA 23:870)

*

ప్రాపంచిక జీవితంలో శాంతిని అవిచ్ఛిన్నంగా పొందటం సులభం కాదు. అంతర్ముఖంగా జీవితం కొనసాగిస్తూ, బాహ్య కార్యక్రమాలను కేవలం అస్తిత్వపు ముఖద్వార అలంకారార్థంగా పరిగణించితే తప్ప అది సాధ్యపడదు.

(SABCL 23:870)

*

ఆశ్రమంలో మాదిరిగానే రక్షణ, సహాయం అందుబాటులో నుంటాయి. నీవు చేయవలసిన దల్లా కేవలం నిన్ను నీవు వాటికి ఉన్మీలనం గావించుకొని, అంతర్ముఖుడవై జీవనం కొనసాగిస్తూ, దైవసాన్నిధ్యము, దైవశక్తి యొక్క అనుభూతిని పొందుటకుగాను మరింత అధికంగా చైతన్యవంతుడ వగుటకు ప్రయత్నించాలి.

ఇక బొంబాయి వాతావరణం విషయంలో, అంతర్ముఖంగా దానికి దూరంగా నుండు — ఇతరులతో కలసి మెలసి వున్నప్పుడు సైతం. దానిని నీకుగా నీవు నివాస మేర్పరుచుకున్న అంతరంగ ప్రపంచానికి చెందనిదానిగా, బాహ్యప్రపంచానికి చెందినదానిగా పరిగణించు. ఇలాంటి వేర్పాటు భావాన్ని పెంచుకోగలిగితే, దాని

దైనందిన ఒత్తిడి ఎంతగా నున్నా, అది నిన్ను వ్యాకులపరచలేదు.
(CWSA 35:811-12)

*

ఆశ్రమంలోని పనికీ, బయట ప్రపంచంలోని పనికీ, కచ్చితంగా తేడా వుంటుంది. బయటి ప్రపంచపు పని ఏమాత్రం ప్రత్యేకించి దైవపరమైనది కాదు. అది సర్వ సాధారణంగా ప్రపంచంలో నెరవేర్చబడే మామూలు పని. అయినప్పటికీ, దానిని ఒక శిక్షణగా స్వీకరించి, కర్మయోగ స్ఫూర్తితో నెరవేర్చాలి. ఇక్కడ ముఖ్యంగా పరిగణించాల్సింది, అది ఎలాంటి పని అని కాదు, అది ఏ స్ఫూర్తితో నిర్వర్తించాలని. అది గీత యొక్క స్ఫూర్తితో నిర్వర్తించబడాలి — నిరపేక్షగా, నిర్వ్యామోహంగా, వికర్షణకు లోను గాకుండా, సాధ్యమైనంత పరిపూర్ణంగా, స్వకుటుంబ శ్రేయస్సు కోసమో, స్వప్రయోజనం కోసమో లేక అధికారుల మెప్పుకోసమో కాక కేవలం నెరవేర్చబడటానికే అది నీ చేతికి అప్పగించబడిందనే స్ఫూర్తితో నిర్వర్తించాలి. అది కేవలం అంతరంగ శిక్షణాక్షేత్రమే తప్ప, అంతకు మించి మరేమీ కాదు. దీనిలో మూడు విషయాల్లు నేర్చుకోవలసి వుంటుంది — సమత్వం, నిరపేక్షత, అంకితభావం. పని చేయడమనేది కేవలం పని చేయాలని మాత్రమే చేసేది కాకూడదు. ఆ పనిని చేయటం, పనిచేసే విధానం, రెండూ దైవార్పితం గావించాలి. ఆ స్ఫూర్తితో నెరవేర్చినట్లయితే, అది ఏ పని అయినా ఫరవాలేదు. ఆ విధంగా ఎవరికి వారు ఆధ్యాత్మికంగా శిక్షణ నిచ్చుకొన్నట్లయితే, అప్పుడు ఎవరైనా దైవం కోసం (ఆశ్రమానికి చెందిన పని లాంటిది) అప్పగించబడిన ఎలాంటి అసాధారణమైన పనినైనా, ఏ నాడైనా, సక్రమ మార్గంలో నెరవేర్చడానికి సంసిద్ధులై వుంటారు.
(CWSA 35:753-54)

*

నిర్వర్తించ వలసిన పని ఏ విధంగా నిర్వర్తించాలో తెలుసుకోవటం బాహ్యమనస్సుకు మించిన పని. జ్ఞానదీప్తి, అనుభవము పెంపొందిన రోజున అది తెలుసుకోవడం ప్రారంభిస్తుంది. బాహ్యమనస్సుకు తనంతట తానుగా తెలుసుకోవటం కష్టతరమే గాక తలకు మించిన పని. అది కేవలం ఇష్టపూర్తిగా సన్నద్ధమై, ఆకాంక్ష, విశ్వాసం, నిశ్చలతతో పనిజేయుటకు ఉద్యుక్తమై వున్న దివ్యశక్తికి చేదోడుగా నుండగలదు.
(CWSA 32:157)

అయితే, ఏ సాధకునిలో కూడ ఈ విషయాలు అవిచ్ఛిన్నంగా కొనసాగవు. ఆకాంక్ష తాత్కాలికంగా ఆగిపోవచ్చు. విశ్వాసం చెదరిపోవచ్చు. నిశ్చలత చలించవచ్చు — అయినప్పటికి, దివ్యమాత ఆదుకొనుటకు అందుబాటులో నుంటుంది కాని సాధకుడు దీక్షను సడల నీయకూడదు. సమకూరే సాఫల్యత ఆ దీక్షాతత్పరత సానుకూలతను నిరూపిస్తుంది.

విరమించడం మాత్రం ఎప్పటికీ చేయకూడని పని

(CWSA 32:157)

*

బాహ్య పరిస్థితులకు మన అంతరంగ ప్రతిస్పందన వున్నంతగా అంతర్గత ఆధ్యాత్మికాభివృద్ధి వాటిపై ఆధారపడదు. ఆధ్యాత్మికానుభవ అంతిమ నిర్ణయం అన్ని వేళలా ఆ విధంగానే వుంటుంది. ఆ కారణంగానే మనం ఉచితమైన వైఖరి నవలంభించి దానిని గట్టిగా అనుసరించాలనే పట్టుదలతో నుంటాము. అది బాహ్య పరిస్థితులపై ఆధారపడని అంతర్గత పరిస్థితి, సమత, నిశ్చలత నెలకొని వుండే స్థితి. ఆ స్థితి తక్షణ అంతరంగ, ఆనందమయ స్థితిని కలిగించకపోయినా సర్వదా జీవితంలోగాని ఆఘాతాలను, అటుపోట్లను అనుభవించే ఉపరితల మనస్సులో మనుగడ సాగించటానికి బదులు, మరింత అంతర్ముఖంగా పయనించి, అంతరంగపు లోతుల్లో నుండి బయటి ప్రపంచాన్ని గమనించగలిగేటట్లు చేస్తుంది. అలాంటి అంతరంగ స్థితి సిద్ధించినప్పుడే వ్యక్తి ఐహిక జీవితానికన్నా, అలజడి కలిగించే దాని శక్తులకన్నా బలమైన శక్తిని పుంజుకొని, గెలుపొందే ఆశలను పెంచుకోగలడు.

అంతరంగంలో ప్రశాంతంగా నుంటూ, ఆటంకాలను ఛేదిస్తూ ముందుకు దూసుకు పోవాలనే ధృఢసంకల్పంతో, కష్టాలకు, ఒడుదుడుకులకు చలించకుండా నిరుత్సాహ పడకుండా నుండగలుగుట ఈ దివ్యమార్గంలో నేర్చుకోవలసిన ప్రాథమిక విషయాల్లో ఒకటి. ఆ విధంగా గాక మరే విధంగా చేసినా, చైతన్య అస్థిరతను ప్రోత్సహించడమౌతుంది. ఏ అనుభవాన్ని నిలుపుకో లేకపోతున్నానని అసంతృప్తి ప్రకటిస్తున్నావో దానికి దోహదపడి నట్టవుతుంది. నీవు అంతరంగంలో ప్రశాంతంగా నిలకడగా వున్నప్పుడే అనుభవాలు తిన్నగా నిబ్బరంగా కొనసాగగలవు — అయినా, ఆటంకాలు, హెచ్చుతగ్గులు లేని సమయాలు లేకుండా వుండవు. అయితే, ఇవి సరైన రీతిలో సంస్కరించబడితే, సాధనలో తిరోభావ సమయాలు జీర్ణించుకొని

ఇముడ్చుకోగల సమయాలుగా మార్పు చెందుతాయి.
(SABCL 23:650-51)

*

బాహ్యంలో నెలకొని వున్న పరిస్థితుల కన్నా ఒక ఆధ్యాత్మిక వాతావరణం నెలకొనటం ముఖ్యం. ఎవరైనా దానిని సాధించుటతో పాటు తమదైన ఆధ్యాత్మిక వాతావరణం సృష్టించుకొని, ఆధ్యాత్మిక వాయువులు పీలుస్తూ ఆ వాతావరణంలో జీవించగలగాలి. అభివృద్ధికి కావలసన యదార్థమైన స్థితి అదే.
(SABCL 23:650-51)

*

ఆత్మసమర్పణను ఆచరణాత్మకంగా అనుసరించగలిగేవారు తేజోమయ మార్గాన్ని అనుసరించగలరు. మొదట అది హృదయ కేంద్ర సమర్పణగా, అటు తరువాత అస్తిత్వపు అన్ని భాగాలలో చోటు చేసుకునే సర్వ సంపూర్ణ ఆత్మ సమర్పణ అవుతుంది. సాధకులు హృదయ కేంద్ర సమర్పణ తత్పరతను సిద్ధింపజేసుకొని దానిని నిలుపుకోగలిగితే, దైవంపై సంపూర్ణ విశ్వాసంతో జీవితంలో తటస్థించే సాధక బాధకాలన్నీ దైవప్రసాదితాలుగా, ఆనందంగా స్వీకరించగలిగితే, వారి జీవిత మార్గం తేజోమయ మవడమే గాక, సక్రమ రీతిలో కులాసాగా సాగుతుంది. వారు సర్వ బాధా విముక్తులు కాకపోవచ్చు — ఏ సాధకుడికీ అది సాధ్యపడదు — కాని అంతరంగ మార్గ నిర్దేశనంపై గట్టి నమ్మకంతో, దానినే అధికంగా అనుసరిస్తూ, అలాంటి తేజోమయ మార్గం లభ్యం కాకపోయినా అలాంటి అంతరంగ మార్గనిర్దేశనం అందకపోయినా, బాధపడకుండా, బేజారు కాకుండా బాధలను భరించ గలుగుతారు. దైవం కలిగించే సాధక బాధకాలన్నీ — నిజానికి ఆతని చేష్టలు మనకు అర్థం కాకపోయినా — మన మంచి కోసమేననే అవగాహన ధృవిశ్వాసంతో కూడి దివ్యానందమయ భక్తిపారవశ్యకత లేక ఆధ్యాత్మిక ఆశావాద ప్రవృత్తి గలవారు కూడా ఆ మార్గాన్ని అనుసరించగలుగుతారు. అయితే అందరికీ ఆ స్వభావం వుండదు. అధిక శాతం ఆ భావనకు దూరంగా నుంటారు. సర్వసంపూర్ణ ఆత్మ సమర్పణేకాక ప్రాథమికమైన హృదయకేంద్ర సమర్పణ కూడా సిద్ధించడం అంత సులభం కాదు, దానిని సర్వదా నిలుపుకోవడం మన మానవ ప్రకృతికి అత్యంత క్లిష్టమైన పని. ఇది లేనట్లయితే, ఆత్మవిమోచన సాధ్యపడదు. అందువలన ప్రత్యామ్నాయంగా అనుశాసిత

నియమాలను శిరసావహించి పాటించాలి, లేదా ఒక కఠినమైన, కష్టతరమైన శిక్షణను పూర్తి చేయాలి.

(SABCL 24:1621)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

కేవలం ధ్యానం చేయడంతో స్వభావంలో మార్పు కలుగ జేయవచ్చుననేది మన అనుభవం కాదు. అలాగే బాహ్య కార్యకలాపాల నుండి, కర్మాచరణ నుండి విరమణ పొందితే ఎక్కువ లాభం చేకూరదని సాధకుల అనుభవం. అనేక సందర్భాలలో అది హానికరంగా పరిణమించింది కూడ. కొంత మేరకు ఏకాగ్రత వహించడం, ఒక హృదయాంతర్గత అభిలాష జనించటం, శ్రీమాత సమక్షంతో పాటు పైనుండి అవరోహించే దానికి చైతన్యాన్ని ఉన్మీలనం గావించటం, ఇందుకు అవసరం. కాని, కర్మాచరణ, కృషి. రెండూ లోపిం చినట్లయితే స్వభావంలో నిజమైన మార్పు కలుగదు. కర్మాచరణ, కృషితో పాటు వ్యక్తులతో సంబంధ బాంధ వ్యాలు నెరపడంలో వుంటుంది స్వభావ మార్పుకు అసలు పరీక్ష. ఇక ఒకరు చేసే పని విషయాని కొస్తే, ఉన్నతమైన లేక హీనమైన పనులంటూ లేవు. చేయబడే పనిని శ్రీమాతకు సమర్పణా భావంతో, శ్రీమాత నుద్దేశించి, శ్రీమాత శక్తికి లోబడి చేసినట్లయితే, అన్ని పనులూ సమా నమే.

(CWSA 32:252)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

సులువైన మార్గం: శ్రీమాత అనుంగు బిడ్డగా నుండు

తల్లిబిడ్డల సంబంధం లోని అర్థం తల్లి బిడ్డను ప్రేమించటమే కాదు, బిడ్డ కూడా తల్లిని ప్రేమించి, ఆమె ఆదేశాలను పాటించాలి అని. నీవు శ్రీమాతకు అనుంగు బిడ్డగా నుండాలనుకుంటే, అందుకు మొట్టమొదట చేయాల్సింది నిన్ను నీవు ఆమెకు హస్తగతం గావించుకోవటం, ఆమె సంకల్పాన్ని అనుసరించటం, ఆమె ఇచ్ఛను ఉపేక్షించకుండా వుండటం — విముఖతతో ఎదురించకూడదు. ఇదంతా నీకు చాలా బాగా తెలుసు. అయితే దానిని ఎందుకు ఖాతరు చేయవు?

బిడ్డ యొక్క ప్రాణిక వాంఛ ఎలాంటిదైనా దానిని నెరవేర్చాలనటం నిజమైన మాతృప్రేమ అంగీకరించదు; ఎందుకనగా అది బిడ్డకు కీడు కలుగచేస్తుందని ఆమెకు తెలుసు. ప్రాణిక ప్రేరణకు లొంగిపోకుండా నీ నిజస్ఫూర్తిని అనుసరించి నిన్ను నీవు శ్రీమాత ఇచ్ఛకు వాహికగా మలచుకో — ఎందుకనగా నీవు నీ నిజ అస్తిత్వంలో ఎదగాలని ఆమె సర్వదా సంకల్పిస్తుంటుంది గనుక.

(CWSA 32:460)

*

చైత్యపురుషు సత్త సాఫల్యత, దాని జాగృతీకరణ, దానిని ప్రధానంగా నీ ముందు ఉంచుకొనుట, చాలా వరకు దైవంతో వ్యక్తిగత సంబంధం, భక్తి, ప్రేమ, విశ్వాసం, ఆత్మార్పణ, మనో ప్రాణ భౌతిక అహంభావాల విభాజిత, ఆదిపత్య పట్టుదలల నిరాకరణ ఎంత మేరకు పరిణతి చెందాయి అనే వాటిపై ఆధారపడి వుంటుంది.

(SABCL 22:344)

శ్రీఅరవిందులు

*

నీవు అన్ని విషయాలను మనఃపూర్వకంగా, నిర్భయంగా నాకు చెప్పాలి. అన్ని విషయాలు దాపరికం లేకుండా నాకు చెప్పటం, నిన్ను నాకు చేరువ చేస్తుంది.

(CWM 7:13)

శ్రీమాత

అనువాదం; అందుగులపాటి కైలాసపతి

దివ్యచైతన్య మార్పుకి ఎన్నుకోవలసిన మార్గం

ప్రశ్న: ఎప్పటికైనా నేను దివ్యచైతన్యాన్ని సాధించగలుగుతానా అని నా ఆశ్చర్యం.

1. ప్రశాంతమైన మనసు చైతన్యాన్ని సుగమం చేస్తుంది.
2. మనో ప్రశాంతత, నాతోనూ, దివ్యమాతతోనూ నిరంతరం సంబంధం కలిగి ఉంటే అన్నీ తెలికౌతాయి, నేరుగా జరుగుతాయి — ఉన్నత చైతన్య సాక్షాత్కారం పొందడానికి 'ఇదొక్కటే మార్గం'.
3. దివ్యచైతన్య సాక్షాత్కారానికి ఈ విధానం పనికి రాదనుకోవడం పొరపాటు. 'దివ్యచైతన్య మార్పు దిశగా వెళ్ళాలంటే ఇదొక్కటే మార్గం.'
4. ఈ మార్గం సరైనది కాదేమోనన్న సంశయంతో వేరే మార్గాలను అనుసరించడం వల్ల, మళ్ళీ అయోమయంలో, పూర్తిగా అనిశ్చితులలో మునిగిపోతావు.
5. ఒకే ఒక్క మార్గాన్ని అనుసరించు — అది నీకు నేను చూపించిన మార్గం. ఈ మార్గంలో వెళితే నువ్వు కోరుకుంటున్న విశాలత్వాన్ని చేరతావు. అనేక దారుల్లో వెళుతుంటే, వచ్చేది అయోమయమే తప్ప విశాలత్వం కాదు.
6. నిమ్నప్రకృతిలో ఎన్నో ఉన్నాయి. కానీ అవన్నీ అసామరస్యంగా ఉన్నాయి. వాటిని అనుసరించడమంటే, అసామరస్యాన్ని, అయోమయాన్ని, వ్యవస్థీకృత లోపాన్ని, పోరాటాన్ని అనుసరించడమని అర్థం. ఉన్నత ప్రకృతిలో గొప్ప విశాలత్వం ఉంది. నిమ్నప్రకృతిలో ఉన్నదాని కంటే ఇంకెంతో ఉంది. అక్కడున్నదంతా, సామరస్యం, వ్యవస్థీకృతం, ప్రశాంతత. అందుకనే ఉన్నత చైతన్య ప్రకృతికి దారి చూపించే 'మార్గాన్ని మాత్రమే' అనుసరించాలి.
7. ఈ మార్గానన్నుసరించేటప్పుడు అసహనం ఉండకూడదు. ఎందుకంటే సంపూర్ణ జ్ఞానం ఒక్కసారిగా రాదు. ప్రశాంతమైన మనసుతో నాతో, దివ్యమాతతో సంబధం ఏర్పరుచుకోవాలి. నీలో సత్యప్రకాశాన్నీ, శక్తినీ పని చెయ్యనివ్వాలి. కాలం గడిచేకొద్దీ సంపూర్ణమైన జ్ఞానం వస్తుంది. నీలో సత్యం వృద్ధి అవుతుంది.

భూచైతన్య పరిణామంలో 'దివ్యచైతన్య మార్పు' రావడం నిర్ణయమైపోయింది. అది అనివార్యం. ఎందుకంటె దాని ఊర్ధ్వముఖ ఆరోహణ ఇంకా పూర్తి కాలేదు. ఈ ఆరోహణా క్రమంలో 'మనసే' చేరవలసిన చివరి శిఖరం కాదు. ఆ దివ్యచైతన్య

మార్పు రావచ్చు, రూపాన్ని ధరించి నిరీక్షిస్తుండవచ్చు. ఈ మార్పును గుర్తించాలనే ఇచ్ఛతో కూడిన పిలుపు కింది నుంచి తప్పని సరిగా రావాలి. దివ్యప్రకాశం వచ్చినప్పుడు నిరాకరించకు. పైనుంచి పరమాత్మ అనుమతి కూడా తప్పనిసరిగా ఉండాలి. పరమాత్మ అనుమతి, పిలుపుల మధ్య అనుసంధాన శక్తి దివ్యమాత శక్తి. మానవుడి పాత్రకున్న పై కప్పును భిన్నం చేసి, మూసి ఉన్న తెరను చీల్చి, పాత్రను సంసిద్ధం చేసి, అస్పష్టత, అసత్యం, మృత్యువు, వేదనలతో నిండిన ప్రపంచంలోకి సత్యప్రకాశాలని, దివ్య జీవితాన్ని అమృత ఆనందాన్ని తీసుకురావడానికి, కేవలం, మానవప్రయత్నం, తపస్సులు మాత్రమే చాలవు. దివ్యమాత శక్తి మాత్రమే ఈ పని చేయగలదు.

(CWSA 32:26)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. టి. వి. నాగరంజని

బాహ్యంలోని రణగొణ ధ్వనిని నిశ్శబ్దం చెయ్యి,
దైవసహాయాన్ని ఆకాంక్షించు;
అది వచ్చినప్పుడు దానికి సమగ్రంగా తెరుచుకో
దాని కర్మకి సమర్పణ చేసుకో.
నీ పరివర్తనని అది శక్తిమంతంగా నిర్వహిస్తుంది.

(CWM 15:87)

శ్రీమాత

అనువాదం: డా. టి. వి. నాగరంజని

కర్మాచరణలో దైవస్మృతి, దైవచైతన్యం

పరమాత్మ ఉనికిలో సర్వదా జీవించు. ఈ ఉనికే నిన్ను కదిలించేది, నువ్వు చేసే ప్రతి కార్యాన్ని జరిపించేది అన్న భావనలో జీవించు. నీ కదలిక లన్నింటినీ దానికే సమర్పించు. ప్రతి మానసిక చర్య మాత్రమే కాక, ప్రతి ఆలోచనను, ప్రతి అనుభూతిని, అతి సామాన్య బాహ్యచర్యలైన తినటం లాంటివి కూడా. నువ్వు తింటున్నపుడు దైవం నీ ద్వారా తింటున్నట్లుగా భావించాలి. ఆ విధంగా అన్ని చలనాలనూ దివ్య జీవితంలోకి సమీకరించినపుడు నీలో విభజనకు బదులుగా ఏకత్వాన్ని కలిగి వుంటావు. అప్పుడు నీ స్వభావంలో ఒక భాగం మాత్రమే దైవదత్తమై మిగిలినదంతా సాధారణ విషయాలలో నిమగ్నమై వుండదు. నీ మొత్తం జీవితం దైవదత్తం అవుతుంది. క్రమేపీ నీలో ఒక సమగ్రమైన రూపాంతరీకరణ సిద్ధిస్తుంది.

*

ప్రయత్నా లన్నింటిలో, అవి మేధోపరమైనవైనా, క్రియాశీలమైనవైనా అనుసరించవలసిన లక్ష్యం 'దైవస్మృతి కలిగి వుండాలి, దైవార్పణ గావించాలి'. ఇది కూడా నీకు ఒక అత్యుత్తమ క్రమశిక్షణ అవుతుంది. ఇది నిన్ను మూర్ఖమైన ఉపయోగం లేని పనులను చేయకుండా అడ్డుపడుతుంది.

(CWM 3:23,24,26)

శ్రీమాత

*

ధ్యానంలో నిశ్శబ్దంగా కూర్చున్నపుడు ఎవరికైనా గుర్తుంచుకోవటం, చైతన్యంగా వుండటం సులభం. పనిలో నిమగ్నమైవున్నప్పుడు ఇది కష్టమవుతుంది. పనిలో గుర్తుంచుకోవటం, చైతన్యంతో వుండటం అంచెలంచెలుగా రావాలి. ఇదంతా ఒక్కసారిగా రావాలని ఊహించకూడదు. ఎవ్వరు కూడా ఇదంతా ఒక్కసారిగా పొందలేరు. ఇది రెండు విధాలుగా వస్తుంది. మొదటిది ఏదైనా పని చేస్తున్నప్పుడు ప్రతిసారి శ్రీమాతను గుర్తుంచుకుని ఆమెకు ఆ పనిని అర్పించడం అభ్యసించినట్లయితే పనిచేస్తున్న సమయమంతా కాదు (పని ప్రారంభించడానికి ముందు లేక ఎప్పుడు గుర్తుకు వస్తే అప్పుడు) నిదానంగా అది సులభమై, నీ స్వభావంలో అలవాటుగా మారుతుంది. రెండవది ధ్యానం వలన ఒక అంతర్ చైతన్యం వృద్ధి చెందడం

ప్రారంభమవుతుంది. ఇది కొంత కాలం తరువాత హఠాత్తుగా కాకుండా యాంత్రికంగా ఇంకా ఎక్కువ స్థిరపడుతుంది. దీనిని బాహ్యంగా పని చేస్తున్నదాని నుండి వచ్చే ఒక ప్రత్యేక చైతన్యం లాగ భావిస్తాము.

ప్రప్రథమంగా ఈ ప్రత్యేక చైతన్యాన్ని పనిచేస్తున్నపుడు అనుభవించలేము. పని ఎప్పుడైతే ముగుస్తుందో అప్పుడు వెనుక నుండి సర్వదా అది గమనిస్తున్నదనే భావన కలుగుతుంది. అటు తర్వాత పనిచేస్తున్నపుడు కూడా అలాంటి భావన కలగడం ప్రారంభమౌతుంది. మనలో రెండు భాగాలు ఉన్నట్లుగా, ఒకరు వెనుక నుండి గమనిస్తూ, సహకరిస్తూ, శ్రీమాతను గుర్తు చేసుకుంటూ, ఆమెకు అర్పించుకుంటూ, ఇంకొకరు పనిచేస్తున్నట్లుగా వుంటుంది. ఇది ఎప్పుడు మొదలవుతుందో అప్పుడు సత్యచైతన్యంతో పనిచేయడం ఇంకా సులువవుతుంది.

మిగిలినదంతా కూడా ఇలాగే జరుగుతుంది. అంతర్ చైతన్యాన్ని అభివృద్ధి చేసుకోవడం ద్వారానే మనం మాట్లాడే విషయాలన్నీ క్రమబద్ధం చేయబడుతాయి. ఉదాహరణకు అస్తిత్వంలోని ఒక భాగం పనిచేయడానికి ఉత్సాహం కలిగి వుంటుంది. ఇంకొకటి ప్రశాంతతలోని స్తబ్దతను అనుభవిస్తూ పనికి ఎక్కువగా ఉన్ముఖం కాదు. ఆ సమయంలో ఏది బయటకి వస్తుందో దాని మీద నీ మనః స్థితి ఆధారపడుతుంది. అందరి విషయములో అలాగే ఉంటుంది. రెండింటినీ కలపటం చాలా కష్టం. కానీ అవి రెండూ పునరైక్యమయ్యే సమయం ఒకటి వస్తుంది. ఒకటి అంతర్ముఖంగా ఏకాగ్రత వహిస్తే, మరొకటి కర్మాచరణకు ప్రోత్సహించబడుతుంది. స్వభావంలో రూపాంతర పరిణామం చోటు చేసుకొనుట, అస్తిత్వంలో సామరస్యం లేని అన్ని విషయాలను క్రమపరచుట సాధన నెరవేరుస్తుంది. కనుక నీలో ఈ విషయాలను గమనించి నువ్వు నిరుత్సాహపడవలసిన అవసరం లేదు. ఇవన్నీ తనలో కనుగొననివారంటూ ఉండరు. ఇదంతా సాధకుడి స్థిరమైన సమ్మతితో, అతని పిలుపు మేరకు అంతరంగంలోని దివ్యశక్తితో ఏర్పాటు చేయబడతాయి. సాధకుడు తనంతటతానే ఇదంతా చేయలేడు. కానీ లోపలున్న దివ్యశక్తి ప్రమేయంతో అంతా చేయబడుతుంది.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: వి సునీత శేఖర్

దైవసాక్షాత్కారాన్ని గ్రహించగల భూమికగా ఉండు

ప్రశ్న: శ్రీమాత! ఉదాహరణకు ఎవరైనా దురంగా మరింత దూరంగా దూకటానికై ప్రయత్నించినట్లు, దైవకార్య నిర్వహణలో వ్యక్తి ఏ విధంగా మెలగాలి?

శ్రీమాత: ఓహ్! సారీ! ఎవరైనా దూకటం అంటూ చేస్తే అది అందులోని ఆనందం కోసం కాదు. అలా చేయటం వలన అది తన కార్యకలాపాలను సమర్థవంతంగా నెరవేర్చే పరికరంగా రూపొందించుకొని, దైవం నుండి అందే శక్తులను సరిగ్గా అందుకొని వాటిని ఆవిష్కరించాలని.

అంతే కాదు. ప్రతిదానిని, వ్యక్తి చేసే ప్రతి పనిని, ఈ భావనతోనే చేయాలి. లేని యెడల నీ కివ్వబడిన అవకాశంతో లాభం పొందలేవు. నీకు అంది వచ్చిన పరిస్థితులతోను లాభం పొందలేవు. ఇంతకు ముందు నీకు విపులంగా చెప్పానా లేదా. అన్ని విషయాలలోను తన ఉనికిని చాటడానికి. అన్ని కదలికలలోను అభివ్యక్తమగుటకు దివ్యచేతన ఇక్కడ సాక్షాత్కరించిందని. అయితే నీ వైపు నుండి, నీవు చేస్తున్న ప్రయత్నములన్నీ, నీవు సాధిస్తున్న అభివృద్ధి అంతా, ఆ దివ్యచేతనను నీవు అందుకొనుటకు, దానిని ప్రకటించుటకు, మరింత సమర్థవంతంగా నెరవేర్చుటకేనని నిన్ను నీవు సమాధానపరచుకుంటే, సహజంగానే నీ పని మరింత మెరుగ్గా, వేగంగా నెరవేర్చబడుతుంది. నిజం చెప్పాలంటే, ఇదంతా చాలా ప్రాథమిక స్థితి అని నా కనిపిస్తున్నది. మరో విధంగా కూడా వుండగలదనేది నా కాశ్చర్యం కలిగిస్తున్నది.

(CWM 6:269)

శ్రీమాత

*

దివ్యశక్తి ప్రేరణ మార్గదర్శి మాత్రమే కాదు. నీ ద్వారా జరిగే పనులన్నింటిని తానే నిర్వహిస్తున్నది. నీ కదలికలన్నీ ఆమె నుండే ప్రారంభమౌతాయి. నీ శక్తులన్నీ ఆమెవే. నీ మనో ప్రాణ శరీరాలు ఆమె సచేతన ఆనందమయ కార్యాచరణ పరికరాలు, ఆమె లీలా వినోద సాధనాలు, ఈ భౌతిక ప్రపంచంలో ఆమె సాక్షాత్కార భూమికలు.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కవితా శ్రీధర్

జీవితం మొత్తం రూపాంతరీకరించబడాలి

పూర్ణయోగంలో జీవితం ఆసాంతం, అతి సూక్ష్మ స్వల్పాతి స్వల్ప అంశం వరకూ పరివర్తింపబడాలి, దివ్యీకరించబడాలి. ఇక్కడ నిరర్థకమైనది, ఉదాసీనమైనది అంటూ ఏదీ లేదు.

"నేను ధ్యానం చేసేటప్పుడు, తత్వజ్ఞాన సంబంధిత సాహిత్యం చదివేటప్పుడు, తత్ సంబంధిత సంభాషణలు వినేటప్పుడు దివియ వెలుగుకు ఉన్మీలనమై దానిని స్వాగతించే స్థితిలో ఉంటాను; తరువాత మిత్రులను చూడ్డానికనో లేక వ్యాహ్యాళికనో వెళ్ళినప్పుడు ఆ స్థితిని గురించి పూర్తిగా మరిచిపోగలను. ఈ వైఖరిని మొండిగా అనుసరించుటలో అర్థం, నీవు పరివర్తన చెందకుండా ఉన్నట్లే. ఇహ నిజమైన తాదాత్మ్యత నీలో కలుగదు. నీవు ఎల్లప్పుడూ విడివడి వుంటావు. మహా అయితే ఆ మహోన్నతమైన జీవన కొసమెరుపులు మాత్రమే అందుకోగలవు."

ఎందుకనగా కొన్ని అనుభవాలు, సాక్షాత్కారాలు నీవు చేసే ధ్యానంలోనో లేదా నీ అంతర్గత చైతన్యంలోనో తటస్థించినా, నీ శరీరం, నీ బాహ్యజీవితం మాత్రం మార్పుచెందకుండా అలానే వుండిపోతాయి. ఆంతరిక వికాసము — దేహాన్నిగాని, బయటి జీవితాన్నిగానీ లెక్కలోనికి తీసుకోనిది — గొప్పగా ఉపయోగకారి కాదు. అది ప్రపంచాన్ని యథాతథంగా వుంచేస్తుంది. ఇప్పటి వరకూ ఇది నిరాటంకంగా కొనసాగుతూ వచ్చింది. ఎంతో గొప్ప శక్తివంతమైన సిద్ధిని పొందినవారైనా ప్రాపంచిక జీవితం నుండి తిరోగమించి, ఏ చీకుచింతా లేని ఆంతరిక నీరవ శాంతిలో వుండిపోయారు. ఈ లోకాన్ని దాని స్వంత పోకడలకూ, దాని వేదనకూ, మూర్ఖత్వానికి దానిని వదలివేసారు. ఎట్లాంటి మార్పుకూ ప్రభావితం కాకుండా, ఈ భౌతిక అస్తిత్వస్తరంలో రాజ్యమేలుతూ, అజ్ఞానం, మృత్యువులు కొనసాగుతున్నాయి.

ఈ రకమైన ఆదర్శమన్నది దానిని కోరుకొనేవారికి మంచిదే కావచ్చు, కానీ అది మన యోగం కాదు. ఈ ప్రపంచాన్ని దాని పోకడలన్నింటినీ దైవపరం గావించాలని, దైవసాక్షాత్కారం ఈ భూమిపై జరగాలని మనం అభిలషిస్తున్నాం. కానీ ఆ దైవమిక్కడే రాజ్య మేలాలని కాంక్షిస్తే, మనదైన దానిని, మనం చేసేదానిని, మనతో సహా, సమస్తం దైవానికే అర్పించి తీరాలి. ఏది కూడా అప్రధానమైనదని లేక బాహ్యజీవితము, దాని అవసరాలు దివ్యజీవనంలో భాగం కాదనే ఆలోచన కలుగ కూడదు.

అలా ఆలోచించిన పక్షంలో మన మెప్పుడూ ఎక్కడున్నామో, ఎలా వున్నామో అలానే ఉండిపోతాం. ఈ బాహ్య ప్రపంచాన్ని గెలుపొందడ మన్నది ఉండదు. స్థిరంగా చేయాలనుకున్నది ఏది చేయబడదు.

(CWM 3:24-25)

*

ప్రశ్న: మానసిక కదలికలు, బౌద్ధిక అనుసరణలపై దృష్టి పెట్టినప్పుడు కొన్ని సందర్భాలలో దైవస్పర్శను విస్మరించడం లేదా కోల్పోవడం ఎందుకు జరుగుతుంది?

జవాబు: ఎందుకంటే నీ చేతన యింకా విభాజితమై వున్నది. ఆ దైవం నీ మానసంలో పూర్తిగా స్థిరపడలేదు. దివ్యజీవనం నీలో పూర్తిగా ప్రతిష్ఠింపబడలేదు. కాకపోతే ఎంతమేరకైనా ఈ విషయాలపై కేంద్రీకరించి నప్పటికీ, దైవంపై ఆధారపడి, సహాయం స్వీకరిస్తున్న అనుభూతిని నీవు పొందగలవు.

ప్రశ్న: పని ప్రారంభంలో దైవ స్ఫురణ వుంటుంది. కానీ పనిలో పూర్తిగా నిమగ్నమైనప్పుడు దైవాన్ని మరిచిపోవడం జరుగుతుంది. మరి నిరంతరం దైవాన్ని జ్ఞప్తి యందుంచుకోవడం ఎలా?

జవాబు: ఈ స్థితి ఏదైతే మన యోగం యొక్క నిజమైన లక్ష్యమై వున్నదో, దాని అంతిమ పరిపూర్ణ సాఫల్యత కోసం తక్కినదంతా సమాయత్తపరిచే ఒక పూర్వ ప్రయత్నమౌతున్నదో, అది ఒక చైతన్యం. ఆ చైతన్యంలో దైవం మనతో లేకుండా ఏది చేయాలన్నా అసాధ్యమే అవుతుంది. అప్పుడిక దైవం నీతో లేనప్పుడు నీవు చేసే పనికి మూల వనరు మాయమైపోతుంది. జ్ఞానమూ, శక్తి సర్వమూ అదృశ్యమైపోతాయి. కానీ నీవు ఉపయోగించే శక్తుల్ని నీ స్వంత శక్తులుగా తలచేంతవరకూ ఆ దైవ మందించే ఊతాన్ని కోల్పోవు.

యోగసాధన ప్రారంభంలో దైవాన్ని తరచుగా మరిచిపోతూనే వుంటావు. కానీ ఒక ధృఢమైన ఆకాంక్షతో నీ స్మరణను పెంచుకొంటూ పోతూ మరుపు తగ్గించుకొంటావు. కానీ ఇది తీవ్రమైన శిక్షణగానో, కఠోరమైన ఒక విధి నిర్వహణగానో జరుగకూడదు. చక్కని ప్రేమతో నిండు సంతోషంతో జరగాలి. దీని వల్ల అతి త్వరగానే నీవు చేసేది ఏదైనా దానిలో క్షణక్షణం దైవసన్నిధి అనుభవించ లేకపోతు

న్నప్పుడు ఆ ఒక్కొక్క క్షణం ఒక ఏకాకిలా, ఒంటరిగా, దిగులుగా, దుర్భరంగా భావించే స్థితి కలుగుతుంది.

నీ వెప్పుడైనా దైవసాన్నిధ్యాన్ని అనుభవించకుండా సులభంగా చేయగలుగుతు న్నావంటే, అక్కడ నీ వర్థం చేసుకోవలసింది నీలోని ఆ ప్రత్యేక స్థాయిని లేక భాగాన్ని దైవానికి సమర్పించలేదని. ఇదిగో ఈ విధంగానే సామాన్య ప్రజానీకం దైవం అవసరమన్న అనుభూతి చెందకనే జీవించేస్తుంది. కానీ దివ్యజీవనాన్ని కాక్షించే వాడికి ఇది భిన్నంగా అనిపిస్తుంది.

దైవంతో పూర్తిగా మమేకమై వున్నట్లుగా నీవు గ్రహించినప్పుడు, దైవం నీ నుండి లిప్తపాటు వైదొలగినా, చప్పున ప్రాణాలు విడుస్తావు. ఎందుకంటే యిప్పుడు 'దైవం' నీ ప్రాణానికి ప్రాణం, ఆతడే నీ మొత్తం ఉనికికి ఏకైక, సంపూర్ణమైన ఆలం బన. దైవం లేకుండా ఏదీ వుండదు.

ప్రశ్న: యోగం తొలి దశల్లో సాధారణ స్థాయికి చెందిన పుస్తకాలు ఏవైనా సాధకుడు చదవడం మంచిదేనా?

జవాబు: పవిత్ర గ్రంథాలు చదువుతున్నా దైవానికి ఎంతో దూరంలో వుండవచ్చు. అలాగే ఎలాంటి వివేకశూన్యమైన పుస్తకాలు చదువుతున్నా, దైవంతో అవిభాజ్యంగా అతడి స్పర్శలోనే వుండవచ్చు. పరివర్తనానికున్న చేతన రుచిని చవి చూడనంతవరకూ పరివర్తిత చైతన్యం దాని పోకడలను గూర్చిన అవగాహన అన్నది సాధ్యం కాదు. దైవంతో తాదాత్మ్యం అన్న చైతన్యపథం ఒకటున్నది. నీవు గమనించినదానిని గ్రహించి, నీవు చదివినదంతా ఆనందించగలవు — పనికిరానివి, ఆసక్తి కలిగించనవి చదివి కూడా.

వినీ వినినంతనే పరుగులు పెట్టే కర్ణకఠోరమైన, అపశ్రావ్యమైన సంగీతాన్ని కూడ ఆకర్ణించగలవు. ఇక్కడ నీవు ఆలకించేది దాని బాహ్యమైన కూర్పును కాదు సుమా, దాని వెనుక నున్న భావనా రూపాన్ని ఆస్వాదిస్తావు. కానీ శ్రేష్టమైన సంగీతానికీ, నిమ్నస్థాయీ సంగీతానికి మధ్యనున్న వ్యత్యాసాన్ని, విచక్షణ కోల్పోకుండా, ఆ రెండింటిలోనూ అభివ్యక్తమయ్యేదానిని ఆస్వాదించగలవు. ఈ సమస్త లోకంలో తనదైన చరమ సత్యమూ, ఆధారమూ దైవంలో నెలకొననిదంటూ ఏదీ లేదు. కనిపించే వాటి భౌతికమైన, నైతికమైన లేదా కళాత్మక లక్షణాలతో ఆగిపోకుండా వాటి వెనుక వాటి లోలోపల వున్న దివ్యాత్మతో, దివ్యస్ఫూర్తితో స్పర్శ ననుభవించగలిగితే,

మామూలు భావనకు పేలవంగా, బాధాకరంగా, అసంగతంగా అనిపించే వాటి ద్వారా కూడా, సౌందర్యానందాల్లోకి చేరుకోగలవు.

(CWM 3:26-27) శ్రీమాత

అనువాదం: హర్షవర్ధన్

మానసిక ఆందోళన — ఆధ్యాత్మిక శక్తిపై నమ్మకం

ప్రత్యేకంగా మనిషికి వ్యక్తిత్వాన్నిచ్చేది తనకు తాను తన జీవనశైలిని గమనించుకోగల సామర్థ్యము. జంతువులు బాహ్యప్రేరణ లేకుండా, సహజంగా స్వయం చాలకంగా జీవిస్తుంటాయి. అవి తమను తాము స్వయంగా గమనించుకున్నా అది చాలా స్వల్పమైన, గుర్తించలేనంత ప్రమాణంలోనే ఉంటుంది. అందువలననే అవి ప్రశాంతంగా, బాధపడకుండా ఉండగలుగుతాయి. ఒక వేళ ఒక జంతువు అనారోగ్యం వలననో, ప్రమాదం వలననో బాధకు గురి అయితే అది దానిని గమనించకపోవటం వలన దాని వేదన కనీస స్థాయికి తగ్గించబడుతుంది. తన చేతనలోకి, భవిష్యత్తులోకి ఈ బాధను నిలువరించి ఉంచుకోకపోవటం వలన, తన అస్వస్థత. ప్రమాదం గురించి అతిగా ఊహించుకోకపోవటం వలన, ఆవేదన కనీస స్థాయికి తగ్గించబడుతుంది.

కానీ మనషి విషయంలో 'ఏమి జరుగుతుందో' అనే నిరంతరమైన చింత ప్రారంభమవుతుంది. ఈ చింత, కేవలమదే కాకపోయినా అతని వ్యధకు ముఖ్యమైన కారణమవుతుంది. ఈ కర్మణ చేతన వలన ఆందోళన, బాధాపూరితమైన ఊహలు, చింత, చిత్రహింస, భవిష్యత్తులో జరగబోయే విపత్తులు ముందుగా ఊహించటం మొదలుపెడతారు.

దీనితో ఎక్కువమంది మనుషులు, కనీస చేతన కాక గరిష్ఠమయిన చేతన కలిగినవారు ఒక ఎడతెగని దుఃఖంలో జీవిస్తూ ఉంటారు. ఉదాసీనంగా ఉండటానికి జాగృతమైన చేతనగల మానవుడు సిద్ధపడడు. కానీ జరగబోయేదేమిటని తెలుసకునేంత చేతన నతడు కలిగి ఉండడు. వాస్తవానికి, భూమి మీద ప్రాణులన్నింటిలోకి మనిషి అత్యంత దౌర్భాగ్యస్థితిలో ఉన్నాడని నిర్భయంగా చెప్పడంలో పొరపాటు లేదని చెప్పవచ్చు.

తన పూర్వీకుల నుండి సంక్రమించిన అనువంశిక స్థితి వలన మానవుడు అలా ఉండటం సంభవించింది, కానీ అది చాలా బాధాకరమైన స్థితి. కేవలం ఆధ్యాత్మిక శక్తితో ఒక ఉన్నతస్థాయికి ఎదిగి పశుప్రాయమైన అచేతన స్థానంలో ఆధ్యాత్మికమైన ఉన్నత చేతనను ప్రతిష్టించగలిగినప్పుడు వ్యక్తిలోనికి ఈ మనుగడ యొక్క అసలు గమ్యాన్ని వీక్షించగల శక్తి, ఈ ప్రయత్నం యొక్క ఫలితాన్ని ముందుగానే దర్శించగల సామర్థ్యమే కాక — బాధలన్నిటిని విడిచి వ్యక్తి త నజీవితపు బాధ్యతలను, భవితను, తన సర్వస్వాన్ని ఒక అత్యున్నత ఆధ్యాత్మిక శక్తికి సమర్పణ చేసుకొని నిశ్చింతగా ఉండగలుగుటను, సుస్పష్టంగా చూడగల విశ్వాసాన్ని కలిగి ఉండాలి.

తన చేతన కన్నా మిన్నయైన ఉన్నత చేతనకు సంపూర్ణంగా సమర్పణ గావించుకున్నప్పుడే దుఃఖానికొక ముగింపు సాధ్యం. వ్యక్తి తన బాధలనూ, తన జీవితాన్ని నడిపించే సంరక్షణా బాధ్యతను, అన్నిటిని వ్యవస్థీకరించే పనిని సంపూర్ణ విశ్వాసంతో ఆ శక్తి చేతిలో పెట్టవచ్చు.

అవసరమైన జ్ఞానం లేకుండా ఒక సమస్య ఎలా పరిష్కారమవుతుంది? దురదృష్టకరమైన విషయమేమిటంటే మనిషి తన సమస్య లన్నిటినీ తనే పరిష్కరించుకోగలనని నమ్ముతాడు. కానీ అతనికి అందుకు అవసరమయిన జ్ఞానం ఉండదు. అతని కష్టాలకదే మూలము, ప్రారంభము కూడా. అది 'నేనేం చెయ్యాలి' అనే ప్రశ్నను నిరంతరం లేవనెత్తుతూ, అంతకన్నా తీవ్రమయిన మరొక ప్రశ్నకు దారి తీస్తుంది, 'ఏం జరుగబోతుంది'. అదే సమయంలో అందుకు సమాధానం ఇవ్వలేని అసమర్థత కూడా అక్కడ ఉంటుంది.

ఈ కారణం చేతనే అన్ని ఆధ్యాత్మిక శిక్షణలు, అన్ని బాధ్యతలను, ఆ ఉన్నత శక్తికి సమర్పించి, దాని పైననే ఆధారపడటంతో ప్రారంభమవుతాయి, లేకపోతే శాంతి అసాధ్యమవుతుంది.

తరువాతి అడుగు అన్నీ తెలిసిన, మిమ్మల్ని నడిపించగల ఆ ఉన్నత శక్తితో సంపూర్ణమయిన నమ్మకంతో కలిగిన అచంచల విశ్వాసంతో సమస్యను ఎదుర్కోవటం. అప్పుడు కర్మను త్యజించడానికి బదులు ఒక ధృఢమైన, శక్తివంతమైన, ఉన్నతమైన ప్రశాంతస్థితిలో ఆచరణ సాధ్యమవుతుంది.

దీనినే జీవితంలో దైవ జోక్యంగా, మనుగడలో వినూత్న దివ్యశక్తుల జోక్యంగా

ఆధ్యాత్మిక సిద్ధి యొక్క ఒక నూతన దృక్కోణంగా చెప్పవచ్చు.

(CWM 9:303-305) శ్రీమాత

అనువాదం: డా. సరోజా ప్రసాద్

బాహ్యప్రపంచానికి కనపడని జీవితంతో చైతన్యానుబంధం

మంచి ఆహారం, ఖరీదయిన జీవితం, బాహ్యప్రపంచంలోని సుఖాలను అనుభవించాలనే ఆసక్తిగల మనిషికి తనను గురించిన ఎరుకను పొందటం, బయటకు కనపడని తన జీవితంతో చైతన్యానుబంధం ఏర్పరచుకోవడం ఆసక్తికరమనిపించవు. జరిగిపోయిన రోజును గూర్చి ఆలోచించినప్పుడు మనిషి, ఆ రోజు వస్తుపరంగా లాభం పొందినా కొంత సంతోషం పొందినా, భౌతిక తృప్తి కలిగినా అది విజయవంతమైన రోజుగా భావిస్తాడు. దానికి విరుద్ధంగా ఎదురు దెబ్బలు, అపజయాలు కలిగి, చేసినది మూర్ఖపు ఆలోచనలని జీవితం గుణపాఠం చెప్పినా, భగవంతుని గుర్తించి, కృతజ్ఞత తెలపక 'జీవితం అన్ని వేళలా వినోధభరితం కాదు' అని భావిస్తాడు.

మనిషి అంతర్ దృష్టితో, నిజమైన జీవితం అంటే ఏమిటి అనే ఆలోచనతో హృదయాంతరాళంలోకి తొంగి చూస్తే, విషయ సుఖాల వైపు పరుగిడుతూ, భౌతిక వస్తువులను కూడబెడుతూ అవి తన జీవితాన్ని సులభతరం చేస్తాయి, అదే నిజమైన సంతోషం అనే భావనలో అంతరంగ జీవిత వాస్తవికతను విస్మరిస్తాడు. అంతర్ దృష్టితో భగవంతుని శోధించి, గుర్తించాలి అనే భావన తిరిగి పొందడానికి గట్టి కృషి, సాధన అవసరం. అప్పుడు తన ఇష్టాయిష్టాలకు వ్యతిరేకంగా లక్ష్యసాధన దిశ అవగతమై జీవితం యొక్క అర్థం, ఆవశ్యకతలు తెలుస్తాయి. బహుశా మనిషి బాహ్యపరిణామాలు తనకు అనుకూలంగా లేనప్పుడు మాత్రమే తనని నడిపించే అతీత శక్తి లేదా భగవంతుని గూర్చి చింతన చేస్తాడేమో. ఆ దిశగా వెళ్లడానికి అపారమైన దీక్ష, పట్టుదల చాలా అవసరం.

సామాన్య గొర్రెల కాపరి రాత్రివేళ ఆరుబయట తన మందను కనిపెడ్తూ, నక్షత్రాల ద్వారా భవిష్యత్తులో జరుగబోతున్నదానిని తెలుసుకొని ప్రకృతి సౌందర్యాలను

ఆస్వాదిస్తూ, ప్రశాంత జీవనాన్ని ప్రతిబింబిస్తున్న విషయాలను గ్రహించి, సామాన్య జీవన సౌరభాన్ని, శాంతిని అనుభవించేవాడు. దురదృష్టకరంగా ఒకటి పొందాలంటే ఇంకొకటి త్యాగం చేయవలసిన స్థితి. కానీ నేను అంతర్ముఖ జీవనశైలిని గూర్చి మాట్లాడుతున్నానంటే నూతన ఆవిష్కారాలను వ్యతిరేకించినట్లు కాదు. వస్తుప్రపంచ రహస్యాల అవగాహనతో వికసితులమై జీవితాలను ఎంత అసహజంగా, మూర్ఖంగా మార్చివేసుకున్నామో, అనవసరపు కోర్కెలను పెంచి సహజ సౌందర్య పిపాసను కోల్పోయామో!

బహుశా కాలచక్రంలో పైకి ఎదగడం కొనసాగించే సమయమాసన్నమైనదేమో! విషయపరంగా సముపార్జించిన జ్ఞానాన్ని, ఆధ్యాత్మిక ప్రగతి పునాది చేసుకుని, తెలుసుకున్న సృష్టి రహస్యాలను వాడుకుంటూ, సుదూర తీరాలను కలుపుతూ పరమాణువులో నిక్షిప్తమైన పరమ సత్యాన్ని పునః ప్రదర్శించటానికి ఇదే సరైన సమయమేమో!

(CWM 3:205-206)

శ్రీమాత

అనువాదం: టి రాజకుమారి

మీరు నిజంగా దైవాన్ని ప్రేమిస్తే — నిశ్చలంగా ప్రశాంతంగా ఉండటం ద్వారా దానిని నిరూపించండి. ప్రతివారికి జీవితంలో సంభవించేవన్నీ ఒక అంశాన్ని బోధించటానికి దైవం నుండి వచ్చినవే. వాటిని మనం సరైన వైఖరితో తీసుకున్నప్పుడు మనం త్వరితగతిని ప్రగతి చెందుతాం.

అలా చేయటానికి ప్రయత్నించండి.

(CWM 14:219) శ్రీమాత

అనువాదం: డా. సరోజా ప్రసాద్

భగవంతుని పిలుపుకు, దివ్యతేజానికి విశ్వసనీయత కలిగి యుండుట

ఆత్మ జ్యోతి పట్ల, భగవంతుని పిలుపు పట్ల విశ్వాసం కలిగి ఉండాలి అంటే... నా సలహా ఎన్ని కష్టాలు, బాధలు వచ్చినా చెడు సలహాలను, కోరికలను, వ్యామోహాలను వ్యతిరేకించి పరమ సత్యము యొక్క దివ్యతేజం యొక్క బలంతో ఎదుర్కోవాలి. అనుమానం, నిరాశలకు లోనైనప్పుడు, 'నేను భగవంతునికి చెందినవాడిని, విఫలం కాను, ఈ శరీరాన్ని అమృతత్వం వైపు నడిపించడానికి శ్రీమాతారవిందులు తమ బిడ్డగా నన్ను ఎంచుకున్నారు. నేను నా పట్ల, వారి పట్ల నిజాయితీగా ఉండాలి. అప్పుడే నేను కింద పడినా లేవగలను. నాకు విజయం కచ్చితంగా లభిస్తుంది' అని అనుకోవాలి. పనికిరాని కోరికలను విడిచి, మరో ఉన్నత లక్ష్యాన్ని ఎంచుకొని, 'ఇది చాలా అద్భుతమైన సత్యం, ఇదొక్కటే నాలోని అంతరాత్మని సంతృప్తి పరచగలదు. ఇది నన్ను అన్ని ఒడిదుడుకులకు, పరీక్షలకు తట్టుకుని దివ్యమైన ప్రయాణంలో ఒడ్డుకు చేర్చగలదు'. ఇదే నే చెప్పే భగవంతుని పిలుపు పట్ల, దివ్యతేజం పట్ల విశ్వసనీయత అంటే.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం టి. రాజకుమారి

ప్రాపంచిక పరిస్థితుల్లో యోగసాధన చేయుట కష్టం. అయితే అది బహు సమగ్రమైనది, సంపూర్ణమైనది

ప్రశ్న: "జీవన మనుగడకు చేసే సంపాదన సాధారణ నీతినియమాలకు అనుగుణంగా వుండాలా లేక మరింత కఠినంగా వుండాలా?" అన్న ప్రశ్నను *బయటున్న స్నేహితులు నన్ను అడుగుతుంటారు.*

సమా: నీ స్నేహితుడు గైకొన్న జీవిత దృక్పథంపై ఇది ఆధారపడి వుంటుంది. సాధకుడు కావాలనుకున్నవానికి సాధారణ నీతినియమావళి వల్ల ఏమీ ప్రయోజన ముండదు. సాధారణ జీవితాన్ని గడిపే సాధారణ వ్యక్తి అడిగే ప్రశ్న ఇది. కాదంటారా? ఒక దేశంలో నివసించే వ్యక్తి ఇబ్బంది పడకుండా వుండాలంటే ఆ దేశనియమాలను పాటించవలసిందే. కాని సాధారణ జీవితంలో వ్యావహారిక ప్రయోజనమే వుంటుంది. అందువల్ల వాటిని సాధారణంగానే పరిగణిస్తారు. సాధన చేసి దివ్యమైన జీవితంలో అడుగు పెట్టాలనుకున్న క్షణంలో వాటి విలువలు మారిపోతాయి. సాధారణ జీవితంలో నీవనకున్న నిజాయితి ఇచట నిజాయితీగా అనిపించదు. అంతేగాక తద్విరుద్ధంగా కన్పిస్తుంది. సాధారణ జీవితంలో వాడే భాషను ఇచట ఎంత మాత్రం ఉపయోగించ లేరు. దివ్యమైన జీవితానికి ఆత్మార్పణ చేసుకోవాలనుకున్నవారు చిత్తశుద్ధితో చేయాలి. ఏ స్వలాభాపేక్ష లేకుండా పూర్తిగా ఆత్మార్పణ చేయాలి. కేవలం దివ్య శక్తిపై ఆధారపడి నీ సర్వస్వాన్ని సమర్పించుకోవాలి. అపుడు ప్రతిదీ పూర్తిగా మారుతుంది. ప్రతిదీ తారుమారవుతుంది, కదా? నేనిప్పుడు పుస్తకంలో చదివిన అంశం యోగసాధన చేసేవారికి మాత్రమే వర్తిస్తుంది. ఇతరులకు వర్తించదు. వారికి అర్థమవదు. అర్థంలేని భాష అవుతుంది. కాని సాధకులకు అది తప్పనిసరి. మన మింతవరకు చదివిన దాంట్లో వుండే సారాంశమిదే. దివ్యజీవనంలో ఒక పాదం ఒక చోట, మరో పాదం మరొక చోట వుండకూడదు. భిన్నమార్గాల్లో పయనించే పడవలపై నిలబడకూడదు. 'ద్వంద్వ జీవితాలను' గడపకండి. ఏదో ఒకటి వదులుకోవాలి. రెండింటిని అనుసరించకూడదు. ఇదే శ్రీఅరవింద మహాశయులు నుడివింది.

జీవిత పరిస్థితుల నుండి బయటపడాలని కాదు దీని అర్థం. అంతర దృక్పథం పూర్తిగా మారిపోవాలి. అలవాటు ప్రకారం ఏదో చేస్తుంటాము. ఆ చేసేది అంతః దృక్పథంతో చేయాలి. యోగసాధన చేయటానికి ఆశ్రమాలకు వెళ్లాలని ఏకాంతంలో

వుండాలని, సర్వసంగ పరిత్యాగం చేయాలని చెప్పటం లేదు. ప్రాపంచిక పరిస్థితులలో యోగసాధన చేయటం బహు కష్టమన్నది సత్యం. అయితే ఆ యోగసాధన మరింత పరిపూర్ణమై, సమగ్రమైనదిగా వుంటుంది. ఎందుకంటే వ్యక్తి ప్రతి క్షణం, సమస్యలు ఎదుర్కోవలసి వస్తుంది. సర్వసంగ పరిత్యాగులకు ఏకాంతవాసులకు ఈ సమస్యలు ఎదురుకావు. ఒకవేళ ఎదురైనా, అవి అతి స్వల్పం. జీవితంలో అన్ని రకాల కష్టాలు వస్తుంటాయి. నీ చుట్టూ వున్నవారి అవగాహన లేమితో ప్రారంభమవుతాయి. వాటి నెదుర్కొనుటకు సిద్ధంగా వుండాలి. ఓర్పుకలిగి వుండాలి. ఉదాసీనంగా వుండాలి. కాని యోగంలో ఇతరులు ఏమంటారో, ఏమనుకుంటారో అన్న భావం ఎంత మాత్రం రానీయకూడదు. ప్రారంభించడానికి ఇది తప్పక పాటించాలి. నీ గురించి లోకులు ఏమనుకున్నా, ఏమన్నా, ఎలా చూసినా లెక్కచేయకూడదు. మనుషుల అభిప్రాయం నీకు ముఖ్యం కాదు. అది నిన్నే మాత్రం అంటకూడదు. సర్వసంగ పరిత్యాగం చేయటం, ఏకాంతంలో వుండి యోగసాధన చేయటం కంటె సాధారణ పరిస్థితుల్లో చేయటం బహు కష్టం. సుళువైన వాటిని సాధించటానికి మన మిక్కడ లేము — మార్పును ఆశించనివారికి వాటిని వదిలేయండి.

శ్రీమాత

అనువాదం: ఎ. క్రిష్ణ